

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1222/2024
10.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бојане Пауновић, председника већа, Дијане Јанковић, Милене Рашић, Мирољуба Томића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљене Анице Којић, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене Анице Којић, адвоката Вељка Милића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 91/22 од 07.09.2023. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 294/23 од 27.05.2024. године, у седници већа одржаној дана 10.10.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Анице Којић, адвоката Вељка Милића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 91/22 од 07.09.2023. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 294/23 од 27.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 91/22 од 07.09.2023. године окривљена-противтужиља Аница Којић оглашена је кривом због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и осуђена на новчану казну у износу од 100.000,00 динара коју је дужна да плати у року од три месеца од правноснажности пресуде, а уколико окривљена новчану казну не плати у одређеном року, суд ће је заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од шест месеци, а ако окривљена плати само део новчане казне, суд ће остатак казне сразмерно заменити казном затвора. Окривљена-противтужиља Аница Којић обавезана је да накнади трошкове кривичног поступка одређене у изреци пресуде. Истом пресудом, окривљени-приватни тужилац Зоран Игњић, на основу члана 423. тачка 2) ЗКП, ослобођен је од оптужбе за кривично дело неовлашћено фотографисање из члана 144. став 1. КЗ.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж1 294/23 од 27.05.2024. године одбијена је као неоснована жалба бранилаца окривљене-противтужиље Анице Којић, а пресуда Основног суда у Новом Саду К 91/22 од 07.09.2023. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљене Анице Којић, адвокат Вељко Милић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљену ослободити од оптужбе или укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду.

Врховни суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Анице Којић доставио Врховном јавном тужилаштву, у складу са чланом 488. став 1. КЗ, и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљене Анице Којић, адвокат Вељко Милић, захтев за заштиту законитости подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП истичући да је суд осуђујући окривљену за кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ повредио начело *ne bis in idem* на њену штету.

Према наводима захтева, у конкретном случају се, сходно члану 4. став 1. Протокола број 7 уз Европску конвенцију о заштити људских права и основних слобода, ради о правноснажно пресуђеној ствари обзиром да је против окривљене, због истог догађаја, пред Основним јавним тужилаштвом у Новом Саду, по анонимној кривичној пријави, вођен поступак Ктр 3427/21 који је окончан доношењем службене белешке од 20.01.2022. године. Из садржине наведене службене белешке произилази да је јавни тужилац закључио не само да пријављени догађај не садржи обележја кривичног дела за које се гоњење предузима по службеној дужности, већ да није извршено ни кривично дело ни прекршај, због чега бранилац сматра да је, у конкретном случају, реч о мериторној одлуци којом је поступак обустављен. Наведене радње за које је према окривљеној правноснажно обустављен поступак, идентичне су радњама кривичног дела из члана 170. став 1. КЗ, па бранилац сматра да је оглашавајући окривљену кривом за ово кривично дело, побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости, према налажењу Врховног суда, нису основани.

Из списка предмета произилази да је заменик јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Новом Саду сачинио службену белешку Ктр.бр.3427/21 од 20.01.2022. године у којој је резимирао наводе анонимног поднеска од 13.12.2021. године достављеног електронском поштом и означеног као кривична пријава, у којем је описан догађај од 07.12.2021. године, као и радње које је предузео, након чега је

констатовао да не налази „околности које би указале да је неко лице учинило кривично дело или прекршај“.

Одредбом члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако је наступила застарелост кривичног гоњења или је гоњење искључено услед амнестије или помиловања или је ствар већ правноснажно пресуђена или постоје друге околности које трајно искључују кривично гоњење.

Одредбом члана 4. став 1. ЗКП прописано је да нико не може бити гоњен за кривично дело за које је одлуком суда правноснажно ослобођен, или је осуђен, или за које оптужба правноснажно одбијена, или је поступак правноснажно обустављен.

Забрана поновног суђења о истој ствари, односно забрана гоњења и кажњавања за исто дело, која је као основно начело кривичног законодавства Републике Србије садржана у цитираној одредби члана 4. став 1. ЗКП и као неповредиво право на правну сигурност гарантовано чланом 34. став 4. Устава Републике Србије и обавезујућим нормама међународног права-чланом 14. став 7. Међународног пакта о грађанским и политичким правима и чланом 4. Протокола 7 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода, подразумева немогућност покретања и вођења казненог поступка против неког лица за дело које произилази из истих чињеница или чињеница које су у битном исте са онима које су основ оптужбе за казнено дело у ранијем поступку против тог лица који је правноснажно окончан.

Да би начело *ne bis in idem* произвело своје дејство потребно је да се ради о одлукама суда или јавног тужиоца, да су те одлуке постале правноснажне, да више не стоји на располагању ниједан редовни правни лек или је странка исцрпела таква правна средства или је протекао рок у коме су могли бити искоришћени, али да не постоји ни могућност даљег кривичног прогона окривљеног. Сходно томе, Врховни суд налази службена белешка која је у конкретном случају сачињена од стране јавног тужиоца, није одлука која стиче својство правноснажности, па се не може се говорити о пресуђеној ствари ни о примени начела *ne bis in idem* прописаног одредбом чланом 4. ЗКП.

Имајући у виду наведено, Врховни суд налази да доношењем побијаних пресуда није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП на штету окривљене Анице Којић, па су стога супротни наводи захтева за заштиту законитости њеног браниоца, адвоката Вељка Милића, неосновани.

Бранилац окривљене Анице Којић, захтев за заштиту законитости подноси и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП истичући да су побијане пресуде заснивају на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати и то на снимку видео надзора постављених на поседу приватног тужиоца Зорана Игњића.

Бранилац у захтеву истиче да се, према Закону о приватном обезбеђењу, Закону о заштити података о личности и Одлуци о листи врста радњи обраде података о личности за које се мора извршити процена утицаја на заштиту података о личности и тражити мишљење Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности („Службени гласник РС“, број 45/19 и 112/20), чије одредбе цитира уз

одредбу члана 42. Устава Републике Србије, постављање видео надзора квалификује као обрада података о личности. У том смислу, бранилац истиче да постављање и употребу опреме за видео надзор, није дозвољено користити на начин којим се нарушава приватност других која, између осталог, може бити нарушена када је видео надзором покривена јавна површина, посебно уколико видео надзор покрива простор који је знатно већи од оног неопходног за сврху обраде података. Према мишљењу браниоца, у конкретној ситуацији је управо то случај јер опрема за видео надзор која је постављена на поседу приватног тужиоца у улици Хероја Пинкија број 55, и то камера број 2. снима јавну површину-део улице Хероја Пинкија. Приватни тужилац има право да видео надзором покрије само свој објект и простор непосредно испред њега, па је самим тим, по ставу браниоца, видео снимак који је проистекао из незаконито постављене и употребљене опреме за видео надзор која је снимала јавну површину-део улице Хероја Пинкија, незаконит доказ.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости, браниоца окривљене Анице Којић, Врховни суд оцењује као неосноване.

Одредбом члана 2. тачка 26) ЗКП прописано је да је исправа сваки сваки предмет или рачунарски податак који је подобан или одређен да служи као доказ чињенице која се утврђује у поступку.

Према одредби члана 138. став 1. ЗКП доказивање исправом врши се читањем, гледањем, слушањем или увидом у садржај исправе на други начин.

Одредбом члана 139. став 1. ЗКП прописано је да исправу по службеној дужности или на предлог странака прибавља орган поступка или подноси странке, по правилу, у оригиналу.

Имајући у виду цитирану законску одредбу члана 2. тачка 26) ЗКП и одредбу члана 112. тачка 26) КЗ којима је ближе одређен појам исправе, Врховни суд налази да је снимак камера за видео надзор постављених из безбедносних разлога на објекту приватног тужиоца, доказ подобан за утврђивања чињеница, па се исти може сматрати исправом у смислу наведених законских одредби и као такав се може користити, односно извести као доказ у кривичном поступку, обзиром да је прибављен од стране приватног тужиоца, који је у смислу одредбе члана 139. став 1. ЗКП странка у поступку. У том смислу, првостепени суд је, правилном применом одредбе члана 138. ЗКП, на главном претресу од 06.09.2023. године репродукцијом компакт диска извршио увид у предметни видео снимак, што је констатовао у записнику о главном претресу на ком није оспоравана аутентичност снимка нити је било примедби странака на извођење овог доказа.

Дакле, Врховни суд налази да предметни компакт диск са видео снимком камера за видео надзор, представља законит доказ и по начину прибављања и по својој садржини, и да самим тим може бити коришћен као доказ у кривичном поступку, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Анице Којић којима се указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

Врховни суд се није упуштао у разматрање осталих навода захтева којима бранилац оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и оцену изведених доказа,

изношењем сопствене оцене исказа испитаних сведока и оспоравањем њиховог кредибилитета, обзиром да повреда закона из члана 440. ЗКП, на коју се овим наводима суштински указује, не представља разлог због кога окривљени и његов бранилац могу поднети захтев за заштиту законитости.

Из свих изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и став 2. тачка 1) ЗКП, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене Анице Којић, адвоката Вељка Милића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.

Председник већа-судија
Бојана Пауновић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић

ТЈ